

Bài văn mẫu: Miêu tả về cảnh quang ngày khai trường.

Hãy miêu tả quang cảnh buổi lễ khai giảng vừa diễn ra ở trường em.

1/Yêu cầu chung:

- Chữ viết rõ ràng, trình bày sạch đẹp, không mắc các lỗi về chính tả, từ ngữ, cú pháp.
- Bố cục: Đủ 3 phần cân đối; từ ngữ rõ ràng, chính xác; câu văn trôi chảy, thể hiện tình cảm, thái độ người viết.
- Nắm vững phương pháp làm văn miêu tả cảnh, biết lựa chọn hình ảnh tiêu biểu, đặc sắc và miêu tả theo một trình tự hợp lí.

2/Yêu cầu cụ thể

a. Mở bài : (0,75

đ)

Giới thiệu thời gian, địa điểm, quang cảnh chung... của buổi lễ khai giảng.

b. Thân bài : (3,5 điểm)

Tả chi tiết theo trình tự thích hợp: Trình tự thời gian, trình tự không gian.

*** Trước giờ khai giảng:**

- Con đường gần trường học, học sinh nô nức kéo về.
- Cổng trường: băng rôn, khẩu hiệu, cờ hoa,...
- Học sinh: gương mặt tươi vui, áo quần chỉnh tề, khăn quàng phấp phới.
- Sân trường: ồn ào, náo nhiệt.
- Khán đài: rực rỡ cờ hoa, biểu ngữ, ảnh Bác,...

*** Lễ khai giảng:**

- Ổn định hàng ngũ.
- Mở đầu buổi lễ: Chào cờ, Quốc ca, Đội ca hùng tráng.
- Điểm qua chương trình buổi lễ : diễn văn khai giảng của thầy (cô) hiệu trưởng, thả bong bóng chào mừng học sinh lớp Sáu, thư của Chủ tịch

Bài làm :

Buổi lễ khai giảng của trường THCS Lê Độ được diễn ra trong không khí ấm cúng và trang trọng tại tiền sảnh mặc dầu ngoài kia trời Đà Nẵng vẫn tầm tã trong mưa.

Đại biểu các ban ngành, chính quyền và đoàn thể về tham dự buổi lễ. Các tiết mục văn nghệ chào mừng mở đầu chương trình lễ.

Mùa thu ơi mùa thu! Mùa thơm trang sách mới! Tiếng hát ngày khai trường! Trong sáng như trời thu... Tiếng hát trong trẻo đáng yêu của Thúy An và Thu Sương

lớp 9/1 thể hiện qua ca khúc: "Mùa thu ngày khai trường"

Bài học hôm nay có cánh cò bay lả

Có điệu lý quê em mang hơi ấm tình người

Các em Phương trinh(8/4); Minh Trân(8/2); Phương Thảo(8/2) dịu dàng ,

đắm thắm qua ca khúc "Điệu lí quê em" của Thái Nghĩa.

Đà Nẵng hôm nay đang thay da, đổi thịt

Có chiến công em - Cô du kích năm xưa.

" Cô du kích Đà Nẵng" nhạc và lời của Thanh Anh qua giọng hát của cô giáo: Trần Thị Lộc

Chương trình lễ:

Trống chào mừng rộn rã vang lên làm át đi tiếng mưa rơi!

Các em khối 6 được các thầy cô, các anh chị khối lớp trên đón vào trường với bao yêu thương bằng những bó hoa tươi thắm.

Đại diện các lớp lên nhận hoa

Thầy hiệu trưởng Lê Quốc Hùng đọc diễn văn khai mạc với lời nhắn nhủ chân thành đến các thầy cô giáo và các em học sinh.

Và các em học sinh chăm chú lắng nghe!

Tiếng trống khai trường vang lên giòn giã: Năm học mới bắt đầu!

Tạm biệt mùa hè! Các em lại tung tăng đến trường chào mừng năm học mới! Các em sẽ gặp lại thầy cô, bè bạn, mái trường thân thương...và lòng các em lại rộn rã bao niềm vui tươi thắm..Tốp ca "Chào mừng năm học mới" được các em lớp 6/1;6/2 và 7/1 trình bày.

Đồng chí Lê Quốc Tự đại diện Quận ủy Sơn Trà tham dự lễ khai trường và đọc thư của Bộ Trưởng gửi cho ngành giáo dục.

Anh Lê Độ- người anh hùng mà trường mang tên với bao tự hào về chiến công anh dũng, tinh thần kiên cường của người con Đà thành."Hành khúc Lê Độ" của thầy giáo VÕ Ngọc Bích do tập thể thầy cô giáo trong ban văn nghệ trình bày.

Đại diện hơn 500 em học sinh khối 6 mới vào trường, em Mỹ Thảo lớp 6/1 phát biểu cảm nghĩ.

Phát biểu ý kiến của Chủ tịch Phường An Hải Bắc : Nguyễn Thành Nam

Đã bao mùa thu khai trường! Đã bao mùa hè trôi qua!...Bóng dáng ngôi

trường cứ mãi hăng ghi trong tâm trí của bao thế hệ học trò...Tình yêu mái trường ấy được Thanh THơm và Đặng Phương lớp 9/4 thể hiện qua ca khúc "Bóng dáng ngôi trường" khép lại chương trình lễ của buổi khai trường năm học 2009-2010.

Do điều kiện thời tiết phần hội đã không thể tiến hành như kế hoạch. Các hoạt động như : Thi đố vui về ATGT, trò chơi dân gian, thi vẽ ném bóng...sẽ được Ban hoạt động ngoài giờ tổ chức vào các buổi lễ chào cờ.

Buổi lễ khai trường kết thúc khi ngoài trời mưa vẫn rơi hòa quyện cùng tiếng nhạc hào hùng của "Hành khúc học sinh".

Ban hoạt động ngoài giờ chân thành cảm ơn quý vị đại biểu đã không ngại thời tiết đến tham dự buổi lễ khai giảng năm học 2009-2010 của trường THCS Lê Độ cùng tất cả các đồng nghiệp, các em học sinh,các bậc phụ huynh...đã tạo cho buổi lễ thành công tốt đẹp.

kể một lần lầm lỗi của em ở trường cho ba mẹ nghe

Đọc sách, tôi rất thích một câu nói của nhà văn người Úc: "Không có gì là hoàn hảo, có chăng chỉ là sự đề cao mà thôi". Đúng, thử hỏi trong chúng ta có ai dám tự nói mình chưa mắc lỗi dù chỉ một lần không?

Tôi cũng vậy, có lẽ tôi không thể quên lỗi lầm mình gây ra hôm đó, khiến người tôi yêu quý nhất - mẹ tôi, buồn lòng...

Hôm ấy, đất đất vàng ánh nắng, trời mát dịu, gió khẽ hôn lên má những người đi đường. Nhưng nó sẽ là ngày tuyệt đẹp, nếu tôi không có bài kiểm tra khoa học tệ hại đến như vậy, hậu quả của việc không chịu ôn bài. Về nhà, tôi bước nhẹ lên cầu thang mà chân nặng trĩu lại. Tôi buồn và lo vô cùng, nhất là khi gặp mẹ, người tôi nói rất chắc chắn vào tối qua: "Con học bài kỹ lắm rồi".

Mẹ đâu biết khi mẹ lên nhà ông bà, ba đi công tác, tôi chỉ ngồi vào bàn máy tính chứ nào có ngồi vào bàn học, bởi tôi định ninh rằng cô sẽ không kiểm tra, vì tôi được mười điểm bài trước, nào ngờ cô cho làm bài kiểm tra mười lăm phút. Chả lẽ bây giờ lại nói với mẹ: "Con chưa học bài hôm qua" sao? Không, nhất định không.

Đứng trước cửa, tôi bỗng nảy ra một ý "Mình thử nói dối mẹ xem sao". Nghĩ như vậy, tôi mở cửa bước vào nhà. Mẹ tôi từ trong bếp chạy ra. Nhìn mẹ, tôi chào lí nhí "Con chào mẹ". Như đoán biết được phần nào, mẹ tôi hỏi: "Có việc gì thế con"? Tôi đưa mẹ bài kiểm tra, nói ra vẻ ảm ức: Con bị đau tay, không tập trung làm bài được nên viết không kịp"... Mẹ tôi nhìn, tôi cố tránh hướng khác. Bỗng mẹ thở dài! "Con thay quần áo rồi tắm rửa đi!".

Tôi "dạ" khẽ rồi đi nhanh vào phòng tắm và nghĩ thầm: "Ồn rồi, mọi việc thế là xong". Tôi tưởng chuyện như thế là kết thúc, nhưng tôi đã lầm. Sau ngày hôm đó, mẹ tôi cứ như người mất hồn, có lúc mẹ rửa bát chưa sạch, lại còn quên cắm nồi cơm điện. Thậm chí mẹ còn quên tắt đèn điện, điều mà lúc nào mẹ cũng nhắc tôi. Mẹ tôi ít cười và nói chuyện hơn. Đêm đêm, mẹ cứ trở mình không ngủ được.

Bỗng dưng, tôi cảm thấy như mẹ đã biết tôi nói dối. Tôi hối hận khi nói dối mẹ. Nhưng tôi vẫn chưa đủ can đảm để xin lỗi mẹ. Hay nói cách khác, tôi vẫn chưa thừa nhận lỗi lầm của mình. Sáng một hôm, tôi dậy rất sớm, sớm đến nỗi ở ngoài cửa sổ sương đêm vẫn đang chảy "róc rách" trên kẽ lá.

Nhìn mẹ, mẹ vẫn đang ngủ say. Nhưng tôi đoán là mẹ mới chỉ ngủ được mà thôi. Tôi nghĩ: Quyển "Truyện về con người" chưa đọc, mình đọc thử xem". Nghĩ vậy, tôi lấy cuốn sách đó và giở trang đầu ra đọc. Phải chăng ông trời đã giúp tôi lấy cuốn sách đó để đọc câu chuyện "lỗi lầm" chẳng ! "...

Khi Thượng đế tạo ra con người, Ngài đã gắn cho họ hai cái túi vô hình, một túi chứa lỗi lầm của mọi người đeo trước ngực, còn cái túi kia đeo ở sau lưng chứa lỗi lầm của mình, nên con người thường không nhìn thấy lỗi của mình". Tôi suy ngẫm: "Mình không thấy lỗi lầm của mình sao?". Tôi nghĩ rất lâu, bất chợt mẹ tôi mở mắt, đi xuống giường. Nhìn mẹ, tự nhiên tôi đi đến một quyết định: Đợi mẹ vào phòng tắm, rồi lấy một mảnh giấy nắn nót đề vài chữ.

Mẹ tôi bước ra, tôi để mảnh giấy trên bàn rồi chạy ù vào phòng tắm. Tôi đánh răng rửa mặt xong, đi ra và... chuẩn bị ăn bữa sáng ngon lành do mẹ làm. Và thật lạ, mảnh giấy ghi chữ: "Con xin lỗi mẹ" đã biến đâu mất, thay vào đó là một chiếc khăn thơm tình mẹ và cốc nước cam. Tôi cười, nụ cười mãn nguyện vì mẹ đã chấp nhận lời xin lỗi của tôi.

Đến bây giờ đã ba năm trôi qua, mảnh giấy đó vẫn nằm yên trong tủ đồ của mẹ. Tôi yêu mẹ vô cùng, và tự nhủ sẽ không bao giờ để mẹ buồn nữa. Tôi

cũng rút ra được bài học quý báu: Khi bạn biết xin lỗi bố mẹ, bạn sẽ có nhiều hơn một thứ bạn vẫn đang có, đó là tình thương. "Tù thuở sinh ra tình mẫu tử

Trao con ấm áp tựa nắng chiều". Nếu như cần thì chép cả câu này vào cũng được.